

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 17Cpr/4/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112224982
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2015:2112224982.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava samosudkyňou JUDr. Katarínou Batisovou v právnej veci navrhovateľa: J. E., L. XX.X.XXXX, X. XXX/XX, X., zast. JUDr. Alenou Lackovou, advokátkou, so sídlom Hasičská 3855, Trenčín proti odporcovi: Mive-trans, s.r.o., so sídlom Bučany 60, IČO: 45 653 747, o zaplatenie 3.337,98 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.931,37 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 222,42 eur od 31.12.2011 do 12.4.2012, zo sumy 6,72 eur od 12.4.2012 do zaplatenia, zo sumy 323,21 eur od 31.1.2012 do zaplatenia, zo sumy 1.248,89 eur od 1.1.2012 do zaplatenia, zo sumy 210,31 eur od 1.2.2012 do zaplatenia a zo sumy 142,24 eur od 16.2.2012 do zaplatenia, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšku súd návrh zamietá.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi k rukám jeho právnej zástupkyne náhradu trov právneho zastúpenia v sume 418,16 eur a náhradu iných trov konania v sume 41,60 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu dňa 05.12.2012 domáhal, aby súd uložil povinnosť odporcovi zaplatiť mu 2.603,61 eur s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 323,21 eur od 16.12.2011 do 12.04.2012, zo sumy 107,51 eur od 13.04.2012 do zaplatenia, zo sumy 393,36 eur od 16.01.2012 do zaplatenia, zo sumy 92,74 eur od 16.02.2012 do zaplatenia, zo sumy 1660 eur od 16.12.2012 do zaplatenia a zo sumy 350 eur od 16.01.2012 do zaplatenia a trovy konania.

Návrh odôvodnil tým, že bol u odporcu v pracovnom pomere od 1.11.2011 ako vodič medzinárodnej kamiónovej dopravy s dohodnutou mesačnou brutto mzdou 320 eur. Pracovný pomer bol skončený 9.1.2012, kedy prevzal poštou skončenie pracovného pomeru a odporca mu nevyplatil mzdu za vykonanú prácu v sume 593,61 eur (215,70 eur platba od odporcu bez špecifikácie dňa 12.04.2012). Poukázal, že odporca dohodol s navrhovateľom za dohodnutý druh práce úmyselne písomne mzdu nižšiu, pričom skutočne dohodnutá mzda bola vo výške 380,40 eur. Nakoľko navrhovateľ jazdil i do zahraničia, patrí mu nárok cestovné náhrady v sume 70 eur (25 eur vreckové + 45 eur stravné) v zmysle dohody so zamestnávateľom. Z toho dôvodu si uplatnil cestovné náhrady za november 2011 vo výške 1.660 eur (70 eur x 28 dní jazdy mimo SR mínus 300 eur - uhradená platba bez špecifikácie dňa 17.11.2011)) splatné k 15.12.2011, cestovné náhrady za december 2011 vo výške 350 eur (5dní x 70 eur). Odporca mu ani po výzve neuhradil náhradu mzdy a cestovné náhrady, žiadal zaplatiť i zákonný úrok z omeškania.

Neskôr doplnil svoj návrh tak, že žiadal cestovné náhrady vo výške 2.310 eur (za november 2011 vo výške 1.960 eur a december 2011 vo výške 350 eur). Uviedol, že platby, o ktorých odporca uvádza, že ich poskytol na účet navrhovateľa ako výplatu mzdy resp. náhrady cestovných nákladov, boli v skutočnosti navrhovateľom preukázateľne použité na výdavky spojené so služobnou cestou a to na nákup diaľničných známok a poplatkov a na parkovné na nákladné vozidlo. Uznesením zo dňa 14.2.2013, č.k. 17Cpr/4/2012-94 súd pripustil zmenu návrhu tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi istinu vo výške 2903,61 eur a úrok z omeškania vo výške 9% zo sumy 323,21 eur od 16.12.2011 do 12.4.2012, úrok z omeškania vo výške 9% zo sumy 107,51 eur od 13.4.2012 do zaplataenia, úrok z omeškania vo výške 9% zo sumy 393,36 eur od 16.1.2012 do zaplataenia, úrok z omeškania vo výške 9% zo sumy 92,74 eur od 16.2.2012 do zaplataenia, úrok z omeškania v výške 9% zo sumy 1.960 eur od 16.12.2011 do zaplataenia, úrok z omeškania vo výške 9% zo sumy 350 eur od 16.1.2012 do zaplataenia a náhradu trov konania a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní vo výške vyčíslenej právnym zástupcom do troch dní odo dňa vyhlásenia rozsudku.

Dňa 12.1.2015 navrhovateľ súdu opätovne doručil návrh na zmenu návrhu pričom mzdu a cestovné náhrady za mesiac november vyčísli na sumu 2.283,21 eur a odpočítal úhrady odporcu 100,79 eur a 215,70 eur, t.j. za november 2011 mu patrí nevyplatená mzda a cestovné náhrady vo výške 1.966,72 eur, za december 2011 vo výške 673,21 eur a január 2012 vo výške 487,41 eur. K cestovným výdavkom uviedol, že z vlastných finančných prostriedkov bankovým prevodom platil 510,64 eur, ide o parkovné Veľká Británia 6.11.2011 v sume 24,45 eur, 8.11.2011 v sume 24,50 eur, 9.11.2011 v sume 20,51 eur a 24,46 eur, diaľničné poplatky Maďarsko, Rakúsko, Nemecko: 14.11.2011 v sume 10,60 eur, 17.11.2011 v sume 200 eur a 99,93 eur a hotovostnou platbou diaľničné poplatky Rakúsko 14.11.2011 v sume 75 eur a 6,19 eur a poplatok za použitie diaľničného mosta vo Veľkej Británii v sume 25 eur. Odporca vložil na účet 300 eur a po odpočítaní jeho dlh voči navrhovateľovi činí 210,64 eur. Súd následne zo dňa 20.01.2015 uznesením pripustil zmenu návrhu tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi istinu vo výške 3.337,98 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% zo sumy 2.283,21 eur od 16.12.2011 do 12.04.2012, úrokom z omeškania vo výške 9% zo sumy 1.966,72 eur od 13.4.2012 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 9% zo sumy 673,21 eur od 16.1.2012 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 9% zo sumy 487,41 eur od 16.2.2012 do zaplataenia, úrokom z omeškania v výške 9% zo sumy 210,64 eur od 16.12.2011 do zaplataenia a náhradu trov konania a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní vo výške vyčíslenej právnym zástupcom, do troch dní odo dňa vyhlásenia rozsudku.

Podľa vyjadrenia odporcu bol navrhovateľ u neho zamestnaný od 1.11.2011 do 12.12.2011. Dňa 12.12.2011 menovaný na výzvu odporcu, keď od 6.12. do 11.12. nenastúpil do zamestnania, prišiel do zamestnania a v tento deň bol s ním skončený pracovný pomer v skúšobnej dobe. Písomnú výpoveď si odmietol prevziať. Pre istotu navrhovateľovi bolo skončenie pracovného pomeru doručené aj poštou. Za november mu patrí čistá mzda 364,23 eur a december 44,98 eur. Pri uplatnenej výške cestovných náhrad sa odvolal na čl. V pracovnej zmluvy uzavretej s navrhovateľom a z. č. 283/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov s tým, že navrhovateľovi patria cestovné náhrady za 3.11.2011 - 14.11.2011 o výške 404,90 eur, za 16.11.2011 - 30.11.2011 vo výške 474,18 eur a za 1.12.2011 - 5.12.2011 vo výške 167,38 eur, spolu 1.046,46 eur. Záverom uviedol, že navrhovateľovi bola uhradená mzda a cestovné náhrady tak, že mu boli vložené peniaze na účet a to dňa 17.11.2011 (300 eur), dňa 12.4.2012 (215,70 eur) a výplatu v hotovosti dňa 12.12.2011 (100,79 eur) a 6.12.2011 (870 eur), t.j. spolu 1.486,49 eur. Navrhovateľ sa mal domáhať neplatnosti skončenia pracovného pomeru, pokiaľ mal pocit, že došlo k platnému skončeniu pracovného pomeru až 9.1.2012. Z týchto dôvodov žiadal návrh zamietnuť ako nedôvodný.

Odporca sa ani na jedno pojednávanie nedostavil, svoju neúčast' niekedy ospravedlnil bez uvedenia dôvody svojej neúčasti, a niekedy neospravedlnil. Vždy mu súd zaslal listiny predložené navrhovateľom na vyjadrenie a pojednával v súlade s § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, písomnými vyjadreniami účastníkov, výsluchom svedka, pracovnou zmluvou zo dňa 01.11.2011 vrátane jeho dodatku o výplate mzdy, skončením pracovného pomeru zo dňa 12.12.2011, doručenkou o prevzatí zásielky navrhovateľom zo dňa 9.1.2012, výplatnými páskami za november 2011, december 2011 a január 2012, predsporovou výzvou zo dňa 17.7.2012 (+ doručenka od odporcu), vyjadrením k výzve odporcu zo dňa 25.09.2012, správou o výsledku inšpekcie práce a informáciou o výsledku inšpekcie práce, výpočtom cestovných náhrad na navrhovateľa, dokladmi o vklade na účet navrhovateľa, výdavkovými pokladničnými dokladmi,

pripojeným spisom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/92/2014, znaleckým posudkom, ako i ostatným obsahom spisu a zistil tento stav vecí:

Navrhovateľ uzatvoril s odporcom dňa 1.11.2011 pracovnú zmluvu, s dohodnutým dňom nástupu 1.11.2011 a druhom práce: šofér so skúšobnou dobou 3 mesiace. Miesto výkonu práce je Bučany 60. Zmluvné strany si dohodli základnú mesačnú tarifnú mzdu 320 eur, splatnú k 15. dňu v mesiaci po mesiaci, v ktorom bola práca vykonaná. Podľa pracovnej zmluvy doloženej odporcom si zmluvné strany mali dohodnúť v zmysle čl. V, že navrhovateľovi patrí pri zahraničnej pracovnej ceste stravné podľa § 13 ods. 4 z. č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov, znížené o 25 %. Odporca zaslal listom datovaným 12.12.2011 skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe, pričom v liste uviedol skončenie pracovného pomeru k 12.12.2011. Z doručky (č.l. 11) vyplýva, že navrhovateľ toto skončenie pracovného pomeru prevzal 9.1.2012. Navrhovateľ v rámci predsporovej výzvy žiadal odporcu vyplatiť mu náhradu mzdy a cestovné náhrady vo výške 1.279,63 eur, úrok z omeškania a náklady spojené s uplatňovaním pohľadávky v lehote do 7 dní od doručenia výzvy. Predmetná výzva bola odporcovi doručená 24.7.2012. Odporca ale navrhovateľovi listom z 25.9.2012 (približne po 8,5 mesiaca po skončení pracovného pomeru) oznámil, že pracovný pomer bol skončený platne k 12.12.2012; patril mu nárok na čistú mzdu 409,21 eur, nárok na cestovné náhrady 1.046,46 eur a sumy boli vyplatené na päťkrát, dňa 12.12.2011 vo výške 100,79 eur, dňa 17.11.2011 vo výške 100 eur, toho istého dňa vo výške 200 eur, dňa 12.4.2012 vo výške 215,70 eur a dňa 6.12.2011 vo výške 870 eur. Osobitne si účastníci dohodli spôsob vyplatenia mzdy tak, že mzda bude vyplatená na účet a mzda je splatná vždy do 30. dňa nasledujúceho mesiaca po mesiaci, v ktorom bola práca vykonávaná.

Navrhovateľ k veci uviedol, že u odporcu vykonával turnusovú prácu, čiže odporca mu oznamoval, kedy má nastúpiť do práce. Nemá neospravedlnenú absenciu za dobu 5.12.2011 do 12.12.2011, pretože vozidlo bolo pridelené inému zamestnancovi. Prácu u odporcu vykonával do 6.12.2011. K odporcovi sa dostavil 12.12.2011 (neskôr tento deň upravil na deň 13.12. alebo 14.12.) aj s pánom Y., kde im odporca písomne neodovzdal skončenie pracovného pomeru. Sumu 870 eur neprevzal. Mal za to, že v tomto prípade ide o falošný podpis. Pokiaľ ide o výdavkový pokladničný doklad na sumu 100,79 eur, táto suma mu bola vyplatená z dôvodov nákladov, ktoré mu vznikli, avšak nebolo to titulom mzdy. A sumu 300 eur, ktoré odporca vykazuje ako diéty, neboli diétami, ale za tieto sumy kupoval diaľničné známky. Pokiaľ ide o dohodu cestovných náhrad vo výške 70 eur uviedol, že odporca toto nechcel podpísať, lebo suma nad 45 eur by podliehala už zdaneniu. Pri tejto dohode bol odporca s navrhovateľom sám. Pokiaľ išlo o platby výdavkov na služobné cesty, shell karta nebola funkčná od 11.11.2011 do 18.11.2011 a po celú túto dobu uhrádzal všetky cestovné výdavky z vlastných prostriedkov a doklady boli po ukončení pracovnej cesty predĺžené odporcovi. Vklady na účet vo výške 300 eur dňa 17.11.2011 použil navrhovateľ na zaplatenie diaľničných poplatkov a parkovného vo Veľkej Británii v dňoch 21.11.2011 - 22.11.2011. Predtým (11.11. - 17.11. 2011) uhrádzal poplatky zo svojich finančných prostriedkov (v Slovinsku 40,10 eur, v Rakúsku 81,19 eur a v Maďarsku 10,60 eur). Uviedol, že pracovná zmluva neobsahovala dohodu o znížení diét o 25 %, ide o účelovú výmenu strán zo strany odporcu. V poslednom svojom vyjadrení uviedol, že nikdy od odporcu neprevzal žiadnu hotovosť ako úhradu cestovných náhrad.

Navrhovateľ odôvodnil výšku požadovanej mzdy za mesiac november a december 2011 vo výške 323,21 eur (ide o čistú mzdu vypočítanú z minimálneho mzdového základu pre 2. stupeň - hrubá mzda 380,40 eur). Navrhovateľ vychádzal z toho, že v roku 2011 bola nezdaniteľná suma na daňovníka 296,60 eur mesačne. Počítal s odvodmi za toto obdobie v celkovej sume 50,95 eur (do zdravotnej poisťovne 4%, t.j. 15,21 eur, poistenie v nezamestnanosti 1%, t.j. 3,80 eur, invalidné poistenie 3%, t.j. 11,41 eur, starobné 4%, t.j. 15,21 eur, nemocenské 1,4%, t.j. 5,32 eur. Daň vypočítal následne takto: 380,40 eur / mesačná hrubá mzda / - 50,95 eur / odvody / - 296,60 eur / mesačná nezdaniteľná suma / = 6,24 eur, t.j. 19% z 32,85 eur / mesačný základ dane pred danením /. Pri mesiaci január 2012 vychádzal z hrubej minimálnej mzdy vo výške 392,60 eur s nárokom zamestnanca na preplatenie nevyčerpanej dovolenky 3,5 dňa a zaplatenie tzv. prestojov, spolu v sume 487,41 eur (č.l. 411).

Navrhovateľ odôvodnil výšku požadovaných cestovných náhrad za mesiac november 2011 vo výške 1960 eur a december vo výške 350 eur tým, že vychádzal zo zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách a ústnej dohody so zamestnávateľom (odporcom). Za obdobie 1.11.2011 do 9.1.2012, kedy bol na pracovnej ceste v zahraničí 33 dní, si uplatnil nárok na zaplatenie cestovných náhrad vo výške 2.310 eur, t.j. 70 eur x 33 dní.

Odporca v písomných vyjadreniach súdu uviedol, že navrhovateľ pracoval u odporcu od 1.11.2011 do 12.12.2011 na základe pracovnej zmluvy uzavretej dňa 1.11.2011. Po vykonaní kontroly Inšpektorátom práce bola mzda navrhovateľa prepočítaná a bola stanovená na výšku 380,40 eur. Odporca poprel, že by mal s navrhovateľom dohodu vyplácať mu cestovné náhrady 70 eur denne pri zahraničnej pracovnej ceste, lebo cestovné náhrady sú u neho počítané cez GPS systém. Písomnú výpoveď zo dňa 12.12.2011 odmietol prevziať. Poukázal na podpisy svedkov, ktorí toto odmietnutie prevzatia svojimi podpismi potvrdili. Mzda vo výške 409,21 eur a cestovné náhrady vo výške 1.046,46 eur boli navrhovateľovi vyplatené a odporca nemá voči navrhovateľovi žiadne záväzky. Platby, ktoré mal navrhovateľ platiť na diaľničné známky a parkoviská, platil skutočne shell kartou alebo firemnou hotovosťou. Súdu predložila faktúry od Shell Slovakia s.r.o. zo dňa 15.11.2011, 8.11.2011, 29.11.2011, 22.11.2011, 6.12.2011 a doklad (č.l. 116) o platbe v hotovosti vo výške 99,93 eur - nemecké mýto. Neskôr dňa 9.1.2015 súdu predložil ďalší dôkaz o vyplatení cestovných náhrad vo výške 509,92 eur, ktorý omylom založil k inému zamestnancovi a pri kontrole podkladov všetkých zamestnancov tento doklad bol nájdený. Pokiaľ ide o cestovné náhrady odporca vychádzal zo skutočností, že navrhovateľ prechádzal cez krajiny Rakúsko, Nemecko, Belgicko, Slovinsko a Spojené kráľovstvo a v zmysle zákona o cestovných náhradách je sadzba cestovných náhrad v týchto krajinách 45 eur na deň okrem Slovinka, kde je sadzba 38 eur a v Spojenom kráľovstve 37 GBP. Pričom cestovné náhrady krátil o 25%, pretože tvrdil, že sa tak s navrhovateľom v pracovnej zmluve dohodli.

Svedok E. Y. bol zamestnaný u odporcu a pri výsluchu uviedol, že už u neho nepracuje. Bol na služobnej ceste asi od 5.12.2011 týždeň, čo znamená, že 12.12.2011 s navrhovateľom nebol u odporcu. Nasledujúci deň alebo o dva dni sa s navrhovateľom stretli a išli spolu k odporcovi. Odporca sa celý čas vyhrážal, že im dá výpoveď. V deň stretnutia sa však o skončení pracovného pomeru nebavili a nedávala im ani žiadne písomné oznámenie, že končí s ním a s navrhovateľom pracovný pomer. Pred Vianocami jej odporca volal a telefonicky jej oznámil, že končí s ním pracovný pomer a písomné oznámenie o skončení pracovného pomeru prevzal na pošte 9.1.2012. Na odmene za prácu sa dohodli tak, že im odporca dá minimálnu mzdu a 70 eur na diéty na deň. To platilo aj pre navrhovateľa. Bolo to však dohodnuté len ústne. Trvali aj spolu s navrhovateľom na tom, aby to bolo uvedené v písomnej zmluve, avšak odporca s tým nesúhlasil. Dohodli sa, že mzda bude vyplácaná na účet. Podpis na oznámení o skončení pracovného pomeru pre navrhovateľa zo dňa 12.12.2011 v časti kde je oznámené, že navrhovateľ odmietol prevziať túto písomnosť, nie je jeho.

Zo znaleckého posudku č. 39/2012, znalca Q. - Q., D.. D..O..M., znalecký odbor: Ekonomika a riadenie podnikov, odvetvie: oceňovanie a hodnotenie podnikov (súčasťou je aj pracovná zmluva účastníkov konania, ktorá je totožná s pracovnou zmluvou predloženou navrhovateľom) vyplýva, že navrhovateľ u odporcu odpracoval za mesiac november 22 dní a za mesiac december 8 dní, čím mu vznikol nárok na výplatu mzdy za mesiac november a december (znalec vychádzal zo stavu, že ku dňu 12.12.2011 bol ukončený pracovný pomer). Mzda za november 2011 bola splatná dňa 15.12.2011 a za mesiac december 2011 bola splatná dňa 15.1.2012. Z dodatku č.1 k znaleckému posudku vyplýva, že navrhovateľovi nebola vyplatená mzda aj napriek tomu, že štatutárny orgán odporcu mal v deň splatnosti mzdy peňažné prostriedky na ich výplatu, odporca navrhovateľovi mal vyplatiť mzdu vo výške 2.310 eur.

Zo znaleckého posudku č. 36/2013 zo dňa 18.9.2013 znalca W. W. L., znalca z odporu Písmoznalectvo vyplýva, že pisateľom Výdavkového pokladničného dokladu zo dňa 6.12.2011 (suma 870 eur - prijatie stravného) pravdepodobne nie je navrhovateľ, pričom ide s vysokou pravdepodobnosťou o napodobnené falzifikáty vytvorené neznámym pisateľom.

Z informácie o výsledku inšpekcie práce zo dňa 27.3.2012 vyplýva, že došlo k porušeniu zákona v tom, že navrhovateľom vykonávaná pracovná činnosť mala byť zaradená do 2. stupňa náročnosti práce, pre ktorý bola stanovená minimálna mzda vo výške 380,40 eur. Ďalej je v nej uvedené, že zamestnávateľ nepreukázal vyplatenie mzdy za odpracované dni v mesiaci november a december 2011 dokladom o poukázaní mzdy na účet navrhovateľa ani dokladom o vyplatení mzdy v hotovosti.

Zo správy o výsledku inšpekcie práce zo dňa 26.4.2012 vyplýva, že písomnosti zamestnávateľa týkajúce sa skončenia pracovného pomeru musia byť doručené ako doporučená zásielka zamestnancovi. Deň prevzatia zásielky o ukončení pracovného pomeru v skúšobnej dobe je dňom ukončenia pracovného pomeru, t.j. 9.1.2012.

Z výpisu obrátov na účte navrhovateľa vyplýva, že dňa 12.4.2012 vložil odporca na jeho účet sumu 215,70 eur bez špecifikácie, dňa 17.11.2011 sumu 200 eur tiež bez špecifikácie a dňa 17.11.2011 100 eur bez špecifikácie. Ďalej z neho vyplýva, že navrhovateľ platil cestovné výdavky dňa 14.11.2011 vo výške 10,60 eur, 9.11.2011 vo výške 24,46 eur a 20,51 eur, dňa 17.11.2011 vo výške 200 eur a 99,93 eur (č.l. 12-14).

Z listiny označenej ako skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe zo dňa 12.12.2011 (predloženej odporcom) vyplýva, že navrhovateľ odmietol prevziať túto listinu a dva nečitateľné podpisy sú k tomuto vyhláseniu priradené.

Z trestného rozkazu Okresného súdu Piešťany zo dňa 4.9.2014 (právoplatným dňa 11.10.2014) vyplýva, že C. B., L.. X.X.XXXX bola uznaná vinnou zo spáchania prečinu nevyplatenia mzdy a odstúpeného podľa § 214 ods. 1 Trestného zákona, na to skutkovom základe, že ako štatutárny orgán právnickej osoby - spoločnosti Mive - trans, s.r.o. so sídlom Bučany 60, IČO: 45 653 747, nevyplatila mzdu za mesiac november 2011 vo výške 364,23 eur, splatnú k 12.12.2011 a mzdu za mesiac december 2011 vo výške 44,98 eur, splatnú k 12.12.2011 zamestnancovi J. E.K., L.. XX.X.XXXX, J. X., X. XXX/XX, i keď mala prostriedky na ich výplatu, ktoré nevyhnutne nepotrebovala na zabezpečenie činnosti spoločnosti, čím spôsobila J. E. škodu vo výške 409,21 eur a tiež nevyplatila mzdu za mesiac november 2011 vo výške 272,79 eur, splatnú k 28.11.2011 zamestnancovi D. L., L.. XX.XX.XXXX, bytom P., G. XXXX/XX, i keď mala finančné prostriedky na ich výplatu, ktoré nevyhnutne nepotrebovala na zabezpečenie činnosti spoločnosti, čím spôsobila D. L. škodu vo výške 272,79 eur.

Z obsahu výplatnej pásky vystavenej odporcom ako zamestnávateľom navrhovateľovi za november a december 2011 súd zistil, že odporca mu vyúčtoval mzdu za obdobie november vo výške 364,23 eur a december 44,98 eur, keď mu od 6.12. do 12.12.2011 vykázal absenciu. Vo výplatnej páske uviedol hrubú mzdu 380,40 eur. Z výplatnej pásky, ktorá bola vyhotovená najprv odporcom za mesiac december 2011 (keď ešte odporca nesprávne uvádzal výšku minimálnej mzdy - 320 eur) žiadna absencia navrhovateľa nevyplýva (č.l. 66).

Z obsahu záznamu z karty vodiča (čl. 374-397) spolu s výpočtom odporcu (č.l. 41) mal súd preukázané, že od 3.11.2011 do 14.11.2011 (17 dní) jazdil navrhovateľ na trase Rakúsko - Anglicko, od 17.11.2011 do 30.11.2011 (19 dní) jazdil navrhovateľ na trase Rakúsko - Anglicko a od 1.12.2011 do 5.12.2011 (5 dní) jazdil navrhovateľ Anglicko - Rakúsko.

Z výdavkového pokladničného dokladu zo dňa 12.12.2011 vyplýva, že navrhovateľ prevzal mzdu za mesiac december vo výške 100,79 eur. Z potvrdení zo banky Slovenská sporiteľňa, a.s. vyplýva, že odporca vložil na účet navrhovateľa dňa 17.11.2011 najprv sumu 200 eur a potom 100 eur a dňa 12.4.2012 sumu 215,70 eur. Z výdavkového pokladničného dokladu zo dňa 6.12.2011 vyplýva, že navrhovateľ mal prevziať od odporcu ako stravné so výške 870 eur (v trestnom konaní preukázané, že podpis na tejto listine je s vysokou pravdepodobnosťou neznámej osoby a nie je to navrhovateľov podpis, pozn.súdu).

Právna zástupkyňa navrhovateľa aj v záverečnom vyjadrení zotrvala na návrhu v celom rozsahu.

Podľa § 72 ods. 1, 2 Zákonníka práce v skúšobnej dobe môže zamestnávateľ a zamestnanec skončiť pracovný pomer písomne z akéhokoľvek dôvodu alebo bez uvedenia dôvodu, ak ďalej nie je ustanovené inak. Zamestnávateľ môže skončiť pracovný pomer v skúšobnej dobe s tehotnou ženou, matkou do konca deviateho mesiaca po pôrode a dojčiacou ženou len písomne, vo výnimočných prípadoch, ktoré nesúvisia s jej tehotenstvom alebo materstvom, a musí ho náležite písomne odôvodniť, inak je neplatné (1). Písomné oznámenie o skončení pracovného pomeru sa má doručiť druhému účastníkovi spravidla aspoň tri dni pred dňom, keď sa má pracovný pomer skončiť (2).

Podľa § 101 Zákonníka práce zamestnanec, ktorý počas nepretržitého trvania pracovného pomeru k tomu istému zamestnávateľovi vykonával u neho prácu aspoň 60 dní v kalendárnom roku, má nárok na dovolenku za kalendárny rok, prípadne na jej pomernú časť, ak pracovný pomer netrval nepretržite počas celého kalendárneho roka. Za odpracovaný deň sa považuje deň, v ktorom zamestnanec odpracoval prevažnú časť svojej zmeny. Časti zmien odpracované v rôznych dňoch sa nesčítajú.

Podľa § 102 Zákonníka práce pomerná časť dovolenky je za každý celý kalendárny mesiac nepretržitého trvania toho istého pracovného pomeru jedna dvanásťtina dovolenky za kalendárny rok.

Podľa § 103 ods. 2 Zákonníka práce dovolenka zamestnanca, ktorý do konca príslušného kalendárneho roka dovŕši najmenej 33 rokov veku, je najmenej päť týždňov.

Podľa § 105 Zákonníka práce zamestnancovi, ktorému nevznikol nárok na dovolenku za kalendárny rok ani na jej pomernú časť, pretože nevykonával v kalendárnom roku u toho istého zamestnávateľa prácu aspoň 60 dní, patrí dovolenka za odpracované dni v dĺžke jednej dvanástiny dovolenky za kalendárny rok za každých 21 odpracovaných dní v príslušnom kalendárnom roku.

Podľa § 116 ods. 1 Zákonníka práce zamestnancovi patrí za vyčerpanú dovolenku náhrada mzdy v sume jeho priemerného zárobku.

Podľa § 118 ods. 1,2 Zákonníka práce zamestnávateľ je povinný poskytovať zamestnancovi za vykonanú prácu mzdu (1). Mzda je peňažné plnenie alebo plnenie peňažnej hodnoty (naturálna mzda) poskytované zamestnávateľom zamestnancovi za prácu. Za mzdu sa nepovažuje plnenie poskytované v súvislosti so zamestnaním podľa iných ustanovení tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov, najmä náhrada mzdy, odstupné, odchodné, cestovné náhrady, príspevky zo sociálneho fondu, výnosy z kapitálových podielov (akcií) alebo obligácií, daňový bonus, náhrada príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca a náhrada za pracovnú pohotovosť. Za mzdu sa tiež nepovažuje ďalšie plnenie poskytované zamestnávateľom zamestnancovi zo zisku po zdanení. (2).

Podľa § 119 ods. 1 Zákonníka práce mzda nesmie byť nižšia ako minimálna mzda ustanovená osobitným predpisom.

Podľa § 120 ods. 1 Zákonníka práce zamestnávateľ, u ktorého nie je odmeňovanie zamestnancov dohodnuté v kolektívnej zmluve, je povinný zamestnancovi poskytnúť mzdu najmenej v sume minimálneho mzdového nároku určeného pre stupeň náročnosti práce (ďalej len "stupeň") príslušného pracovného miesta. Ak mzda zamestnanca v kalendárnom mesiaci nedosiahne sumu minimálneho mzdového nároku, zamestnávateľ poskytne zamestnancovi doplatok v sume rozdielu medzi dosiahnutou mzdou a sumou minimálneho mzdového nároku ustanoveného pre stupeň patriaci príslušnému pracovnému miestu.

Podľa § 129 ods. 1,3 Zákonníka práce mzda je splatná pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ak sa v kolektívnej zmluve alebo v pracovnej zmluve nedohodlo inak. (3) Pri skončení pracovného pomeru vyplatí zamestnávateľ zamestnancovi mzdu splatnú za mesačné obdobie v deň skončenia pracovného pomeru, ak sa nedohodli inak, najneskôr však v najbližšom výplatnom termíne nasledujúcom po dni skončenia pracovného pomeru.

Podľa § 130 ods. 2 Zákonníka práce mzda sa vypláca vo výplatných termínoch dohodnutých v pracovnej zmluve alebo v kolektívnej zmluve. So zamestnancom vykonávajúcim domácku prácu možno dohodnúť výplatu mzdy aj za dodanie každej skompletizovanej pridelennej práce.

Podľa § 142 ods. 1 Zákonníka práce ak zamestnanec nemôže vykonávať prácu pre prechodný nedostatok spôsobený poruchou na strojovom zariadení, v dodávke surovín alebo pohonnej sily, chybnými pracovnými podkladmi alebo inými podobnými prevádzkovými príčinami (prestoj) a nebol po dohode preradený na inú prácu, patrí mu náhrada mzdy v sume jeho priemerného zárobku.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestovných náhradách“) zamestnancovi vyslanému na pracovnú cestu patrí

- a) náhrada preukázaných cestovných výdavkov,
- b) náhrada preukázaných výdavkov za ubytovanie,
- c) stravné,
- d) náhrada preukázaných potrebných vedľajších výdavkov,
- e) náhrada preukázaných cestovných výdavkov za cesty na návštevu jeho rodiny do miesta pobytu 3) alebo medzi zamestnávateľom a zamestnancom vopred dohodnutého miesta pobytu rodiny na území Slovenskej republiky, ak podľa určených podmienok pracovná cesta trvá viac ako sedem po sebe

nasledujúcich kalendárnych dní, a to každý týždeň, ak nie je v kolektívnej zmluve, prípadne v pracovnej zmluve alebo v inej písomnej dohode so zamestnancom dohodnutá táto náhrada za dlhší čas, najdlhšie však za jeden mesiac.

Podľa § 13 ods. 2 zákona o cestovných náhradách základné sadzby stravného v eurách alebo v cudzej mene ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá Ministerstvo financií Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo financií").

Podľa § 13 ods. 3 zákona o cestovných náhradách základné sadzby stravného v eurách alebo v cudzej mene podľa odseku 2 pre jednotlivé krajiny alebo skupiny krajín ustanoví ministerstvo financií po posúdení návrhu Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo zahraničných vecí") vypracovaného podľa podkladov zastupiteľských úradov o cenách jedál a nealkoholických nápojov vo verejných stravovacích zariadeniach v jednotlivých krajinách alebo s využitím štatistických údajov Medzinárodného menového fondu, Organizácie Spojených národov alebo iných medzinárodných finančných štatistických údajov.

Podľa § 13 ods. 4 zákona o cestovných náhradách, ak zahraničná pracovná cesta mimo územia Slovenskej republiky trvá v kalendárnom dni a) do 6 hodín vrátane, patrí zamestnancovi stravné vo výške 25% zo základnej sadzby stravného, b) nad 6 hodín až 12 hodín, patrí zamestnancovi stravné vo výške 50% zo základnej sadzby stravného, c) nad 12 hodín, patrí zamestnancovi stravné v sume základnej sadzby stravného.

Podľa § 13 ods. 5 zákona o cestovných náhradách, stravné v eurách alebo v cudzej mene za kalendárny deň poskytne zamestnávateľ zamestnancovi v mene a vo výške stravného ustanoveného pre krajinu, v ktorej zamestnanec strávi v kalendárnom dni najviac hodín. Ak zamestnanec strávi v kalendárnom dni rovnaký počet hodín vo viacerých krajinách, zamestnávateľ poskytne stravné v eurách alebo v cudzej mene, ktoré je pre zamestnanca výhodnejšie. V prípade leteckého spôsobu dopravy sa za rozhodujúci čas pre posúdenie času stráveného v jednotlivých krajinách považuje čas odletu lietadla podľa letového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 16).

Podľa § 14 zákona o cestovných náhradách, zamestnancovi môže zamestnávateľ poskytnúť pri zahraničnej pracovnej ceste popri náhrade preukázaných potrebných vedľajších výdavkov [§ 4 ods. 1 písm. d)] vreckové v eurách alebo v cudzej mene vo výške do 40% stravného ustanoveného podľa § 13 ods. 4 a 5. Po dobu prerušenia zahraničnej pracovnej cesty z dôvodu návštevy rodiny (§ 12) alebo po dobu dohodnutého prerušenia zahraničnej pracovnej cesty z dôvodov na strane zamestnanca (§ 3 ods. 2) vreckové v eurách alebo v cudzej mene zamestnancovi nepatrí.

Podľa § 34 zákona o cestovných náhradách náhrady podľa tohto zákona možno paušalizovať. Pri výpočte paušálnej sumy zamestnávateľ vychádza z priemerných podmienok rozhodujúcich na poskytovanie náhrad zamestnancovi alebo skupine zamestnancov. Ak sa zmenia podmienky, za ktorých sa paušálna suma určila, je zamestnávateľ povinný túto sumu preskúmať a upraviť. Pri výpočte paušálnej sumy je zamestnávateľ povinný prihliadať na zákonné nároky zamestnanca, ako aj na jeho oprávnené záujmy.

Podľa § 36 ods. 8 zákona o cestovných náhradách zamestnávateľ je povinný do desiatich pracovných dní odo dňa predloženia písomných dokladov vykonať vyúčtovanie pracovnej cesty alebo inej skutočnosti zakladajúcej nárok na náhrady podľa tohto zákona a uspokojiť nároky zamestnanca, ak nie je v kolektívnej zmluve, alebo v písomnej dohode so zamestnancom dohodnutá, alebo vo vnútornom predpise zamestnávateľa určená dlhšia doba, najdlhšie však do konca kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom boli predložené písomné doklady.

Podľa § 1 Opatrenia Ministerstva financií SR č. 482/2010 Z. z. (účinné od 1.1.2011), základné sadzby stravného v eurách alebo v cudzej mene pri zahraničných pracovných cestách sa na rok 2011 ustanovuje: Rakúsko: 45 eur, Nemecko: 45 eur, Belgicko: 45 eur, Slovinsko 38 eur a Spojené kráľovstvo: 37 anglických libier.

Po prepočítaní na euro ku koncu decembra 2011 a január 2012 (kedy boli cestovné náhrady splatné) 37 anglických libier predstavuje sumu 44,30 eur (31.12.2011) a sumu 44,31 eur (31.1.2012).

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, aj nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z (účinného od 1. januára 2009), výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Základná úroková sadzba ECB v čase od 14.12.2011 do 10.7.2012 bola 1%.

Predmetom sporu je zaplatenie náhrady mzdy za obdobie od 1.11.2011 do 9.1.2012 v sume 817,34 eur (6,72 eur november 2011, 323,21 eur december 2011 a 487,41 eur január 2012) cestovných náhrad vo výške 2.310 eur a náhrad za výdavky na služobnej ceste vo výške 210,64 eur.

Súd vykonal dokazovanie vyjadreniami účastníkov ale i listinnými dôkazmi, tieto dôkazy vyhodnocoval jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti. Súd mal preukázané, že navrhovateľ bol v pracovnom pomere u odporcu od 1.11.2011, lebo tento dátum mal s odporcom dohodnutý ako deň nástupu do práce. Pracoval ako šofér. Mali dohodnutú skúšobnú dobu 3 mesiace. Zmluvné strany mali dohodnúť základnú mesačnú tarifnú mzdu 320 eur, ktorá však bola v rozpore s minimálnou mzdou, ktorá bola v novembri a decembri 2011 vo výške 380,40 eur a január 2012 vo výške 392,60 eur a jej splatnosť mali dohodnúť k 30. dňu v mesiaci po mesiaci, v ktorom bola práca vykonaná. Pracovná zmluva neobsahuje dohodu o výške stravného pri zahraničnej pracovnej ceste podľa § 13 z. č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov zníženého o 25 %. Odporca bol niekoľkokrát vyzvaný, aby súdu predložil originál pracovnej zmluvy, nakoľko navrhovateľ súdu predložil iné znenie pracovnej zmluvy. Odporca na výzvu súdu nereagoval a súdu pracovnú zmluvu v originálnom vyhotovení nepredložil.

Pracovný pomer sa zakladá písomnou pracovnou zmluvou medzi zamestnávateľom a zamestnancom. (§ 42 ods. 1 veta prvá Zákonníka práce)

V pracovnej zmluve je zamestnávateľ povinný so zamestnancom dohodnúť podstatné náležitosti, ktorými sú: a) druh práce, na ktorý sa zamestnanec prijíma, a jeho stručná charakteristika, b) miesto výkonu práce (obec, časť obce alebo inak určené miesto), c) deň nástupu do práce, d) mzdové podmienky, ak nie sú dohodnuté v kolektívnej zmluve. (§ 43 ods. 1 Zákonníka práce)

Súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že účastníci konania si v pracovnej zmluve dohodli mzdové podmienky vo výške základnej mesačnej tarifnej mzdy 320 eur, ktorá nebola v súlade s minimálnou mzdou aj podľa výsledku kontroly inšpekcie práce. Súčasťou zmluvy nebola žiadna dohoda o cestovných náhradách 70 eur na deň.

Vzhľadom na rozpor v tvrdeniach účastníkov ohľadom dátumu skončenia pracovného pomeru, súd sa musel vysporiadať s predbežnou otázkou, kedy bol vlastne skončený pracovný pomer navrhovateľa u odporcu v skúšobnej dobe.

Súd vychádzal z toho, že písomnosti zamestnávateľa týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia pracovného pomeru musia byť doručené zamestnancovi do vlastných rúk, pritom účinky listiny týkajúcej sa skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe začínajú plynúť práve doručením listiny. Súd mal preukázané, že navrhovateľ prevzal od odporcu listinu o skončení pracovného pomeru poštou dňa 9.1.2012. Preto dospel súd k záveru, že v tento deň sa v rámci skúšobnej doby skončil pracovný pomer navrhovateľa u odporcu. Z toho vyplýva, že pracovný pomer nemohol skončiť k 12.12.2011, lebo pracovný pomer nie je možné skončiť späť. Odporca tu nepreukázal, žeby svedok Y. spolu s navrhovateľom boli u neho dňa 12.12.2011, kedy navrhovateľ odmietol prevziať listinu o skončení pracovného pomeru. Jednak preto, lebo bolo preukázané, že svedok len v deň 12.12.2011 končil prácu a v tento deň sa nemohol dostaviť s navrhovateľom k odporcovi a jednak preto, lebo ani po výzve súdu odporca neoznačil svedkov, ktorí údajne mali podpísať listinu o skončení pracovného pomeru s tým, že navrhovateľ ju odmietol prevziať. Súd tieto tvrdenia označil ako za účelové. Tu je ešte potrebné uviesť, že aj keď odporca v listine uvádza, že pracovný pomer má skončiť v skúšobnej dobe

ku dňu 12.12.2011, podľa § 72 ods. 2 Zákonníka práce písomné oznámenie o skončení pracovného pomeru sa má doručiť druhému účastníkovi spravidla aspoň tri dni pred dňom, kedy sa má pracovný pomer skončiť. I keď táto lehota má len poriadkový charakter, nevyhnutným ku skončeniu pracovného pomeru k uvádzanému dátumu bolo doručenie listiny o skončení pracovného pomeru navrhovateľovi najneskôr k tomuto dátumu, t.j. ku dňu 12.12.2011, čo sa nestalo. Preto pracovný pomer skončil ku dňu doručenia písomnosti o jeho skončení navrhovateľovi, ešte pred uplynutím skúšobnej doby. Ku skončeniu pracovného pomeru spätne, teda pred nastaním jeho účinkov doručením, dôjsť nemôže.

Súd sa musel ďalej vyporiadať s rozdielnymi tvrdeniami účastníkov ohľadom uhradenia mzdy a cestovných náhrad navrhovateľovi. Navrhovateľ za mesiac november žiadal priznať nárok na vyplatenie mzdy v sume 6,72 eur, keď mu prislúchala mzda vo výške 323,21 eur (mínus 100,79 eur - výdavkový pokladničný doklad zo dňa 12.12.2011, mínus 215,70 eur vklad v hotovosti na účet navrhovateľa zo dňa 12.4.2012). Ďalšie platby navrhovateľ poprel, avšak odporca tvrdil opak. Podľa vyjadrenia odporcu spoločnosť Mive-trans s.r.o. ako zamestnávateľ vyplatil navrhovateľovi mzdu za obdobie 11/2011 a 12/2011 v hotovosti a na účet určený navrhovateľom mu boli vložené sumy (okrem tých, ktoré si započítal navrhovateľ na výplatu mzdy): dňa 17.1.2011 vo výške 300 eur a dňa 6.12.2011 v sume 870 eur. Stravné vo výške 509,92 eur malo byť navrhovateľovi vyplatené podľa listiny, ktorú odporca súdu predložil až dňa 9.1.2015 s vysvetlením, že omylom táto listina bola založená u iného zamestnanca. Súd od neho žiadal, aby predložil iné listiny preukazujúce pravdivosť tohto tvrdenia, odporca sa však súdu nevyjadril a na výzvu ani tvrdenia navrhovateľa nereagoval. Súd túto listinu vyhodnotil ako nedôveryhodnú aj s poukazom na skutočnosť, že v konaní bolo preukázané, že pisateľom listiny označenej ako Výdavkový pokladničný doklad zo dňa 6.12.2011 (suma 870 eur - prijatie stravného) pravdepodobne nie je navrhovateľ, pričom ide s vysokou pravdepodobnosťou o napodobnené falzifikáty vytvorené neznámym pisateľom. Pokiaľ ide o sumy 300 eur tieto si navrhovateľ započítal do výdavkov, ktoré mal v súvislosti s cestou, keď musel platiť výdavky odporcu zo svojich vlastných finančných prostriedkov. Z potvrdení (č.l. 46-47) súdu jedine vyplýva, že sumy 200 eur a 100 eur vkladala C. B. a neuviedla účel, pre ktorý peniaze vkladala. Odporca nepresvedčil súd svojim tvrdením, že ide o časť mzdy vyplatené na účet. Z obsahu pracovnej zmluvy jasne vyplýva výplatný termín a súd nemá za to, že odporca posielal mzdu ešte pred jej splatnosťou. Navrhovateľ začal u odporcu pracovať dňa 1.11.2011 a je nanajvýš pozoruhodné, žeby odporca dňa 17.11.2011 už vyplatil časť mzdy vo výške 300 eur na účet navrhovateľa, keď v tom čase pre odporcu nepracoval ani celý mesiac a hrubá mzda mala činiť výšku 320 eur mesačne.

Z týchto dôvodov si súd ustálil, že doposiaľ bola navrhovateľovi odporcom vyplatená mzda za obdobie od 1.11.2011 do 9.1.2012 vo výške 316,49 eur (100,79 eur - č.l. 45 a 215,70 eur - č.l. 48). Tiež navrhovateľovi neboli vyplatené výdavky, ktoré na ceste platiť za odporcu (okrem sumy 300 eur zo dňa 17.11.2011).

Pracovný pomer u odporcu trval od 1.11.2011 do 9.1.2012, preto sa navrhovateľ domáha vyplatenia mzdy oprávnene za toto obdobie. Pri výpočte mzdy za toto obdobie súd vychádzal z minimálnej mesačnej hrubej mzdy za rok 2011 vo výške 380,40 eur a január 392,60 eur. Účastníci konania mali v pracovnej zmluve dohodnutý pracovný čas 40 hodín týždenne (8 hodín x 5 dní), pričom za obdobie od 1.11.2011 do 30.11.2011 navrhovateľ pri výpočte vychádzal z počtu 176 hodín. V roku 2011 bola nezdaniteľná suma na daňovníka 296,60 eur mesačne a odvody vo vzťahu k navrhovateľovi celkovej sume 50,95 eur (do zdravotnej poisťovne 4%, t.j. 15,21 eur, poistenie v nezamestnanosti 1%, t.j. 3,80 eur, invalidné poistenie 3%, t. j. 11,41 eur, starobné 4%, t.j. 15,12 eur, nemocenské 1,4%, t. j. 5,32 eur). Daň vypočítal súd z vyššie uvádzaných veličín tak, že od hrubej mesačnej mzdy navrhovateľa v sume 380,40 eur odpočítal odvody 50,95 eur a mesačnú nezdaniteľnú sumu 296,60 eur a vyšla mu suma 6,24 eur. Z týchto výpočtov súdu vyplynulo, že navrhovateľ sa oprávnene domáha vyplatenia mzdy za čas od 1.11.2011 do 30.11.2011 vo výške 323,21 eur. To isté platí aj pre mesiac december 2011. Čo znamená, že aj za tento mesiac sa navrhovateľ oprávnene domáha vyplatenia mzdy za čas od 1.12.2011 do 31.12.2011 vo výške 323,21 eur.

Za obdobie od 1.1.2012 do 9.1.2012 súd pri výpočte vychádzal z počtu 48 hodín (6 dní). V roku 2012 bola nezdaniteľná suma na daňovníka 303,72 eur mesačne (ročne 3644,74 eur) a odvody vo vzťahu k navrhovateľovi celkovej sume 52,58 eur (do zdravotnej poisťovne 4%, t.j. 15,70 eur, poistenie v nezamestnanosti 1%, t.j. 3,92 eur, invalidné poistenie 3%, t. j. 11,77 eur, starobné 4%, t.j. 15,70 eur, nemocenské 1,4%, t. j. 5,49 eur). Daň vypočítal súd z vyššie uvádzaných veličín tak, že od hrubej mesačnej mzdy navrhovateľa v sume 392,60 eur odpočítal odvody 52,58 eur a mesačnú nezdaniteľnú sumu 303,72 eur a vyšla mu suma 6,89 eur. Z týchto výpočtov súdu vyplynulo, že navrhovateľovi

patrí vyplatenie mzdy za čas od 1.1.2012 do 9.1.2012 vo výške 90,72 eur (čistá mesačná mzda 333,13 eur/176 hodín = 1,89 eur; 1,89 eur x počet odpracovaných hodín 48 = 90,72 eur). Súd sa nestotožnil s výpočtom, ktorý navrhovateľ predložil súdu, keď vychádzal zo skutočnosti, že od 1.1.2012 do 9.1.2012 išlo o prestoje (nepridelená práca). Podľa názoru súdu o prestoj nešlo, pretože podľa § 142 ods. 1 Zákonníka práce o prestoj pôjde vtedy, ak ide v podstate o nepredvídateľnú prekážku na strane zamestnávateľa. Zamestnávateľ prácu zamestnancovi neprideloval, lebo mal za to, že pracovný pomer skončil dňom 12.12.2011.

Navrhovateľovi vznikol nárok na preplatenie dovolenky v zmysle § 101 Zákonníka práce 3,5 dňa, t.j. 28 hodín a to v sume priemerného zárobku zamestnanca. Priemerný čistý hodinový zárobok navrhovateľa bol vo výške 1,84 eur (323,21 eur / 176 hodín), t.j. spolu 51,52 eur (1,84 eur x 28 hodín).

Navrhovateľovi tak vznikol nárok na vyplatenie mzdy vo výške 788,66 (november 2011 vo výške 323,21 eur, december 2011 vo výške 323,21 eur a január vo výške 90,72 eur + 51,52 eur náhrada za nevyčerpanú dovolenku). Podľa názoru súdu si tak navrhovateľ nesprávne vypočítal mzdu za január 2012 (č.l. 411). Odporca zaplatil navrhovateľovi sumu 100,79 eur a 215,70 eur, ktoré si navrhovateľ odpočítal zo mzdy za november 2011 a tak odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 472,17 eur (788,66 eur - 100,79 eur - 215,70 eur).

Navrhovateľ žiada priznať cestovné náhrady za november vo výške 1960 eur (28 dní x 70 eur) a december vo výške 350 eur (5 dní x 70 eur). Súd ustálil, že pracovná zmluva neobsahuje dohodu o znížení cestovných náhrad o 25 %, nakoľko odporca nepredložil súdu originál pracovnej zmluvy, ktorá by takéto ustanovenie obsahovala a navyše aj z pripojeného spisu ako aj znaleckého posudku vyplýva, že súd vychádzal z pracovnej zmluvy predloženej navrhovateľom. Podľa názoru súdu odporca vymenil list pracovnej zmluvy a úmyselne chcel plniť menej ako sa účastníci konania dohodli, resp. menej ako navrhovateľovi prináleží podľa zákona o cestovných náhradách.

Navrhovateľ v návrhu žiadal vychádzať pri cestovných náhradách zo sumy 70 eur denne, ale nakoľko neboli dohodnuté v písomnej forme v rámci obligatórnych náležitostí, súd na jeho žiadosť neprihliadal. Navrhovateľ sa snažil preukázať súdu, že mal dohodu na cestovných náhradách 70 eur mesačne aj svedeckou výpoveďou Vladimíra Hreška, ale neuniesol dôkazné bremeno v tomto tvrdení. Je viac než pravdepodobné, že pri takomto druhu práce je dohodnutá minimálna mzda skutočne nízkou odmenou, avšak tieto mzdové podmienky neboli dohodnuté v písomnej forme. Podľa Zákonníka práce mzdové podmienky musia byť dohodnuté v písomnej forme. Zákonník práce nedodržanie týchto ustanovení nesankcionuje neplatnosťou. Podľa názoru súdu však takéto dohoda („tzv. „čierna mzda“) nemôže požívať súdnu ochranu a je nevyhľaditeľná súdnou cestou. V neprospech navrhovateľa svedčilo tvrdenie, že pri jeho dohode s odporcom nebol nikto prítomný. Súd tak ustálil, že u odporcu ako zamestnávateľa nebolo ani bežným či obvyklým vyplácať pri takomto druhu práce sumu 70 eur mimo dohody o mzdových podmienkach v pracovnej zmluve. Podľa názoru súdu ani nešlo o dohodu o cestovných náhradách, ale o tzv. čiernu mzdu, ktorá mala byť vyplácaná nad výšku cestovných náhrad, ktoré by patrili zamestnancom vo výške, ktorá je v súlade so zákonom. Z týchto všetkých dôvodov súd vyhodnotil návrh v časti uplatnených cestovných náhrad 70 eur na deň ako nedôvodný.

Súd mal z karty vodiča preukázané, že navrhovateľ ako vodič jazdil mimo Slovenskej republiky v období od 3.11.2011 do 14.11.2011 (nie do 15.11.2011 ako uvádza navrhovateľ) a od 17.11.2011 (nie od 16.11.2011 ako uvádza navrhovateľ) do 30.11.2011 a od 1.12.2011 do 5.12.2011, pritom pracovný pomer trval od 1.11.2011 do 9.1.2012. V dňoch 15.11.2011 a 16.11.2011 sa navrhovateľ nachádzal na území Slovenskej republiky. Preto má nárok na cestovné náhrady v zmysle § 13 ods. 4 z. č. 283/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov v nekrátenej forme za celé obdobie trvania pracovného pomeru u odporcu. Od 3.11.-14.11.2011 bol na zahraničnej pracovnej ceste, prechádzal cez krajiny Rakúsko, Nemecko, Belgicko, Spojené kráľovstvo, Francúzsko, Nemecko, Slovinsko. V zmysle citovaného zákona o cestovných náhradách je sadzba cestovných náhrad v týchto krajinách 45 eur na deň okrem Slovinska, v Slovinsku sadzba cestovných náhrad na deň je 38 eur, v Spojenom kráľovstve 37 GBP, v prepočte na euro 44,30 eur. Pri počte 5 dní pracovnej cesty v zahraničí (Rakúsko, Nemecko, Belgicko, Francúzsko) x 45 eur na deň, pri počte 3 dní pracovnej cesty v Spojenom kráľovstve x 44,30 eur a pri počte 4 dní pracovnej cesty v Slovinsku x 38 eur súd zistil, že navrhovateľ má nárok na cestovné náhrady za obdobie od 3.11.2011 do 14.11.2011 v sume 509,90 eur.

Od 17.11.2011 - 30.11.2011 bol na zahraničnej pracovnej ceste, prechádzal cez krajiny Rakúsko, Nemecko, Belgicko, Spojené kráľovstvo, Belgicko, Rakúsko, Slovinsko, Nemecko, Spojené kráľovstvo. V zmysle citovaného zákona o cestovných náhradách je sadzba cestovných náhrad v týchto krajinách 45 eur na deň okrem Slovinska, v Slovinsku sadzba cestovných náhrad na deň je 38 eur, v Spojenom kráľovstve 37 GBP, v prepočte na euro 44,30 eur. Pri počte 5 dní pracovnej cesty v zahraničí (Rakúsko, Nemecko, Belgicko, Francúzsko) x 45 eur na deň, pri počte 5 dní pracovnej cesty v Spojenom kráľovstve x 44,30 eur a pri počte 4 dní pracovnej cesty v Slovinsku x 38 eur súd zistil, že navrhovateľ má nárok na cestovné náhrady za obdobie od 17.11.2011 do 30.11.2011 v sume 598,50 eur.

Od 1.12.2011-5.12.2011 bol na zahraničnej pracovnej ceste, prechádzal cez krajiny Spojené kráľovstvo, Nemecko, Rakúsko, Slovinsko. V zmysle citovaného zákona o cestovných náhradách je sadzba cestovných náhrad v týchto krajinách 45 eur na deň okrem Slovinska, v Slovinsku sadzba cestovných náhrad na deň je 38 eur, v Spojenom kráľovstve 37 GBP, v prepočte na euro 44,31 eur. Pri počte 2 dní pracovnej cesty v zahraničí (Rakúsko, Nemecko) x 45 eur na deň, pri počte 1 dňa pracovnej cesty v Spojenom kráľovstve x 44,31 eur a pri počte 2 dní pracovnej cesty v Slovinsku x 38 eur súd zistil, že navrhovateľ má nárok na cestovné náhrady za obdobie od 1.12.2011 do 5.12.2011 v sume 210,31 eur.

Za deň 15.11.2011 patrí navrhovateľovi stravné vo výške 3,80 eur v zmysle § 5 zákona o cestovných náhradách, tak ako uvádza odporca (č.l. 400).

Ďalej sa súd zaoberal dôvodnosťou návrhu o vyplatenie cestovných výdavkov. Podľa tvrdenia navrhovateľa cestovné výdavky, ktoré hradil sám z vlastných finančných prostriedkov a v hotovosti sú vo výške 510,64 eur, pričom odporca mu na účet vložil 300 eur a tak žiadal, aby mu súd priznal náhradu cestovných výdavkov vo výške 210,64 eur. Z výpisu obrátov na účte navrhovateľa vyplýva, že odporca dňa 17.11.2011 vložil na účet navrhovateľa sumu 200 eur a 100 eur. Ďalej z neho vyplýva, že navrhovateľ platil cestovné výdavky dňa 14.11.2011 vo výške 10,60 eur, 9.11.2011 vo výške 24,46 eur a 20,51 eur, dňa 17.11.2011 vo výške 200 eur a 99,93 eur. Platba kartou z účtu navrhovateľa vo výške 24,45 eur a 24,50 eur preukázaná nebola. Navrhovateľ preukázal platby v hotovosti vo výške 81,19 eur (diaľničné poplatky Rakúsko dňa 14.11.2011 vo výške 75 eur a 6,19 eur, č.l. 423-424). Poplatok za použitie diaľničného mosta vo veľkej Británii v sume 25 eur preukázaný nebol. Navrhovateľovi tak vznikol nárok na náhradu cestovných výdavkov vo výške 436,69 eur. Odporca uhradil sumu 300 eur, preto súd v tejto časti priznal navrhovateľovi nárok vo výške 136,69 eur.

Čiže celkovo od 1.11.2011 do 9.1.2012 navrhovateľovi vznikol nárok na cestovné náhrady v sume 1.322,51 eur, ktorú sumu mu súd priznal spolu s nárokom na mzdu v sume 472,17 eur a nárokom na náhradu cestovných výdavkov v sume 136,69 eur. Z vyššie uvádzaných dôvodov súd vyhovel návrhu v časti 1.931,37 eur a vo zvyšku návrh zamietol.

Súd navrhovateľovi priznal i ním uplatnený zákonný úrok z omeškania 9% ročne. Zo sumy 222,42 eur (mzda za november mínus 100,79 eur) od 31.12.2011 (nie od 16.12.2011, pretože mzda bola splatná v 30.deň, nie 15.deň, porovnaj č.l. 357) do 12.4.2012, keď odporca zaplatil 215,70 eur na účet navrhovateľa, zo sumy 6,72 eur (222,42 eur mínus 215,70 eur) od 12.4.2012 do zaplatenia, zo sumy 323,21 eur od 31.1.2012 do zaplatenia (mzda splatná 30.1.2012), zo sumy 142,24 eur od 16.2.2012 do zaplatenia (splatnosť mzdy pri skončení pracovného pomeru bola podľa názoru súdu dňa 30.1.2012, súd viazaný návrhom priznal úrok len od 16.2.2012 ako žiadal navrhovateľ), lebo v zmysle § 129 ods.3 Zákonníka práce sa stala mzda splatnou 30.12.2011, 30.1.2012, keďže pracovný pomer sa skončil k 9.1.2012.

Splatnosť náhrad v zmysle § 36 ods. 8 zákona o cestovných náhradách nastala koncom kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, keďže inak dohodnuté nebolo v pracovnej zmluve. Preto súd úrok z vypočítaných náhrad za november od 2011 priznal od 1.1.2012, december od 1.2.2012.

Keďže navrhovateľ si nesprávne uplatnil splatnosť mzdy a cestovných náhrad, súd aj v tejto časti príslušenstva, návrh zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Navrhovateľ bol úspešný v časti konania o zaplatenie sumy 1.931,37 eur a vo zvyšnej časti konania bol neúspešný. Potom podľa výsledku konania ako celku bol hrubý úspech navrhovateľa v rozsahu 58 %

(1.931,37 eur : 3.337,98 eur x 100) a hrubý úspech odporcu v rozsahu 42 % (100 % - 58 %) a tým daný prevažný čistý úspech navrhovateľa v rozsahu 16 % (85 % - 15 %), čo v konečnom dôsledku znamená právo navrhovateľa na náhradu účelne vynaložených trov celého konania práve takýmto percentom. Pri plnom úspechu navrhovateľa by mu prináležalo právo na zaplatenie náhrady trov právneho zastúpenia v sume 2.613,53 eur, a to za 13 úkonov právnej služby á 131,13 eur (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd - návrh zo dňa 22.11.2012, účasť na pojednávaniach 17.1.2013, 14.2.2013, 28.3.2013, 12.12.2013, 14.11.2014, 16.1.2015, 24.4.2015, vyjadrenie na súd dňa 22.3.2013, 6.5.2013, 7.1.2015 a 29.1.2015 podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1, § 13a ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z., 1 x 1/4 zo sumy 131,13 eur, t.j. 32,78 eur v zmysle § 14 ods. 5 citovanej vyhlášky (účasť na odročenom pojednávaní dňa 6.3.2014), 2-krát režijný paušál á 7,63 eur (r. 2012), 6-krát režijný paušál á 7,81 Eur (r.2013), 2-krát režijný paušál á 8,04 eur a 4-krát režijný paušál á 8,39 eur podľa § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z., náhrada za stratu času podľa § 17 ods. 1 citovanej vyhlášky prem. čas Trenčín - Trnava a späť 17.1.2013, 14.2.2013, 28.3.2013, 12.12.2013, 6.3.2014, 14.11.2014, 16.1.2015 a 24.4.2015 - 4 x 52,04 eur (v r. 2013: 4x 13,01 eur), 2 x 53,60 eur (v r. 2014: 4x 13,40 eur), 2 x 55,92 eur (v r. 2015: 4x 13,98 eur), náhrada cestovného Trenčín-X. - Trnava a späť za účelom účasti na pojednávaní dňa 17.1.2013 v sume 43,29 eur, dňa 14.2.2013 v sume 43,21 eur, dňa 43,16 eur, dňa 12.12.2013 42,86 eur, dňa 6.3.2014 v sume 42,70 eur, dňa 14.11.2014 v sume 42,18 eur, dňa 16.1.2015 v sume 39,85 eur a dňa 24.4.2015 v sume 39,85 eur (spotreba PHM - priemerná spotreba 4,6/100 x cena PHM, základná náhrada za použitie MV - 1 km á 0,183 eur, Trenčín - X. - Trnava a späť), a náhrady iných trov konania v sume 260 eur, čo predstavuje náhradu sumy vynaloženej na zaplatenie súdneho poplatku z návrhu (200 eur) a výdavkov spojených za spracovanie mzdy (faktúra č.k. 449 na sumu 60 eur). Vzhľadom na čiastočný úspech navrhovateľa v rozsahu 16 % priznal súd navrhovateľovi právo na náhradu trov konania v sume 459,76 eur, ktorá pozostáva z náhrady trov právneho zastúpenia v sume 418,16 eur (16 % z 2.613,53 eur) a náhrady iných trov konania v sume 41,60 eur (16 % z 260 eur), ktorú prisúdenú náhradu trov konania je odporca povinný podľa § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zaplatiť právnej zástupkyňi navrhovateľa.

Súd navrhovateľovi nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny za účasť na pojednávaní dňa 6.3.2014, pretože za zastúpenie a obhajobu na pojednávaní, ktoré bolo odročené bez prejednania veci, patrí len štvrtina odmeny v zmysle § 14 ods. 5 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. A toto pojednávanie bolo odročené bez prejednania veci.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu, ku Krajskému súdu v Trnave, trojmo, ak sa účastníci tohto práva nevzdali po vyhlásení a odôvodnení rozsudku na pojednávaní.

Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, veta prvá O.s.p.). Odvolanie musí mať náležitosti požadované ustanovením § 42 ods. 3 O.s.p., tzn. Musí obsahovať označenie súdu, ktorému je určené, označenie účastníkov konania, prípadne ich zástupcov, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. a)-f) O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, ak odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 a ak ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 205a ods. 1 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.